

‘Voor hedendaagse en moderne kunst haal ik mijn neus niet op’

Rosalie van Breemen

Kunst maakt al heel lang integraal deel uit van mijn leven. Niet alleen als (over)levingskunstenaar, maar vooral als gepassioneerd kunstliefhebber en -verzamelaar. Wat wil je ook, als het je van huis uit met de paplepel wordt ingegoten. Je krijgt je eerste fruihapjes op een Thonetstoel, die zich een paar jaar later tot een Biedermeierbank ontpopt, om uiteindelijk te worden vervangen door Indo-Portugese ijzerhouten fauteuils en Louis XV-consoles. Heb het over ‘Or Moulu’ en mijn ogen beginnen te stralen, of wilt u het hebben over ‘Ming’ en ‘Sung’ porcelein, ook dan ben ik geheel en al oor.

Uiteraard kan ik een boom opzetten over ‘Chine de Commande’, ‘Imari’, of voor mijn part ‘Satsuma’, I am a good sport! Wat wil je, met twee ouders die bezeten waren van antiek, dan ontwikkel je nou niet één twee drie een passie voor Ikea- meubilair, maar val je in slaap met een hele stapel Christie’s catalogi naast je op bed. Wat is er mooier dan, in goed gezelschap uiteraard, dromen van al dat moois wat ooit gemaakt is zoveel jaar geleden.

Ook voor hedendaagse en moderne kunst haal ik mijn neus niet op. Ik ben geen snob. Vraag mij over de Parijse School, en ik kan u vertellen over Maurice Estève, Serge Poliakoff en Atlan. En laten we de Nouveaux Réalistes er maar gelijk bij halen, aangezien ik ook niet vies ben van het blauw van Yves Klein, de spreuken van Ben, de duim van César, of een knallend werk van Robert Combas, waaronder ik

elke avond weer in dromenland verdwijn. Kunst heeft mij ook geïnspireerd tot het maken en creëren van mijn eigen televisieprogramma hier in Frankrijk.

Als gepassioneerde kunstverzamelaar, kwam ik erachter hoeveel geobsedeerde kunstgekken er bestonden en hoe autobiografisch hun verzamelingen waren. Zo ontstond ‘Rosalie et les Collectionneurs’, een wekelijks programma over gepassioneerde verzamelaars die ook nog eens beroemdheden bleken te zijn. Hoezeer zij zich blootgaven via de werken van Pissarro of hun verzameling antieke auto’s. Sterren in hun hemdje onder een Renoir. Nu verwacht u van mij uiteraard dat ik de hand in eigen boezem steek. En terecht. Ik verzamel al sinds jaar en dag Cobra-kunst, passie aangewakkerd ooit door de vader van mijn kindjes, die een van de mooiste Cobracollecties van Europa had. Natuurlijk kan ik geen

Appels van 500.000 euro bekostigen ook al zou ik het graag doen in mijn stoutste dromen. Ik hou het bij schetsen van Corneille, een Eugene Brands misschien, een klein werkje van Anton Rooskens.

Waarom zo’n zwak voor nou juist de Cobra beweging? Cobra staat voor Copenhagen, Brussel en Amsterdam, een beweging van net na de Tweede Wereldoorlog van kunstenaars uit deze steden die terug wilden naar de oerkunst en primitieve werken maakten zoals onschuldige kinderen dat zouden doen. Nu woon ik al sinds 1987 in Parijs en mis Nederland ontzettend en heb geregeld een acute aanval van heimwee. Daarom omring ik mij met deze kunst. Omdat ik Nederland af en toe zo verdomde mis...

rosalievانبreemen@speakersacademy.eu